

EPISODE 1

Moordenaarsveen

Je ziet werkelijk geen hand voor ogen. Deze vroege morgen hangt een dikke mist boven de grote stille heide. Het geluid van blaten-de schapen draagt ver en geeft enig gevoel van richting. Op dit heideveld staan meerdere schaapskooien, eentje bij Lhee en eentje richting Ruinen. Van een van die twee schaapskooien dringt het geluid van de schapen tot aan een vennetje door. Langs de waterkant is een zacht plonzend geluid hoorbaar, alsof een zwaan zichzelf te water heeft gelaten. Een schimmig gestalte is kort zichtbaar. Hij rekt zich uit om daarna in de mist te verdwijnen. Deze plek kent een bijzonder verhaal, een legende eigenlijk. Lang geleden, in de Tachtigjarige Oorlog, zou op deze plek een Spaanse soldaat zijn vermoord. Op zijn sterfdag, zo zegt de legende, zou zijn geest zich kort vertonen, belust op wraak. Niemand uit de omliggende dorpen zou het aandurven deze plek bij nacht of tijdens dichte mist te bezoeken, uit angst voor de wraak van de Spaanse soldaat.

Het is uren later en de mist is allang verdwenen. Een vrouw van rond de zestig, met lang, golvend, grijsblond haar dat over de kraag van de donkere lange waxjas hangt, loopt met een driekleurig gevlekte hond op de gele wandelroute rond het veen. Haar hoge leren laarzen vertonen tekenen van lang gebruik, maar ook van goed onderhoud. Ze staat even stil en kijkt

naar de herder in de verte die, met zijn schaapskudde, met een grote boog in haar richting lijkt te komen. Grote zwermen zwaluwen volgen het spoor van de kudde om de vliegen, die nu eenmaal bij de kudde horen, te vangen. Zachtjes klinken de bellen die om de nek van een aantal schapen hangen. Het zijn bellen die wolven op afstand moeten houden, weet ze. Maar het klinkt haar ook vertrouwd in de oren. Af en toe klinkt het blaffen van de honden, die gretig als altijd de schapen op een gewenste koers weten te houden. Heel moeilijk hebben ze het niet. De schapen hebben dorst en lopen vrijwel vanzelf haastig richting de waterkant.

De vrouw en haar gevlekte hond lopen verder de wandelroute af en gaan aan de kant als de honderden schapen naderen. In een golvende beweging komen ze steeds dichterbij. De bellen klinken luider en als eerste schieten de honden op het water af. Met hun tongen likken ze gretig het koele water op. Plotseling schrikken ze op. Een van de herdershonden begint te grommen. Aarzelend komt de tweede hond dichterbij en zet zijn nekharen recht overeind. Hij begint te blaffen. De wandelende vrouw ziet het gebeuren en loopt een paar passen terug.

De verbaasde herder heeft amper iets gezien, omdat hij onvoldoende zicht heeft op zijn honden. Hij loopt immers achter de kudde aan om als laatste bij het ven aan te komen. Één van de honden staat te trillen van angst tegen de benen van de herder aan, zodra hij bij de waterkant arriveert. Normaliter zou deze jonge hond de vreemde hond van de wandelende vrouw begroeten, maar nu lijkt hij verstijfd van angst te zijn. De andere hond staat nog steeds grommend te kijken in de richting van de oever van het ven.

“Wat zou er toch aan de hand zijn?”, vraagt de vrouw aan de herder.

Die haalt zijn schouders op. “Laten we maar eens gaan kijken, loop maar even mee.” Samen lopen ze door naar waar de ene herdershond is gaan liggen, de tong ver uit zijn bek hangend.

Vlak bij de waterkant houdt de herder de vrouw naast zich tegen. Hij ziet een kledingstuk boven het water uitsteken en de rest kan hij gezien de vorm wel raden.

“Weg hier,” zegt hij tegen de vrouw. “Er ligt een persoon in het water, we bellen nu gelijk de politie.”

“Dat doe ik wel, kijk jij maar of er iets te redden valt,” roept de vrouw met overslaande stem.

De herder zegt: “Daar valt niets meer te redden. We moeten de schapen hier weg zien te krijgen, ze vertrappen de hele oever.” Zijn honden werken helemaal niet meer mee. Beide dieren zijn compleet van slag. Met wilde armgebaren probeert hij zelf de schapen door te drijven, maar meer dan een poging is het niet. De schapen begrijpen er niets van, ze hebben dorst. Na een minuut of tien herpakken de honden zich en komen ze hem helpen. De onrust in de kudde is groot. Schapen zijn feitelijk kuddedieren, maar door alle consternatie is het groepsgedrag ver te zoeken. Als eindelijk de schapen ver genoeg van het ven zijn verdreven blijft de herder staan. Hij laat zijn honden onder een boom liggen waardoor de schapen rustig beginnen met grazen. Hij heeft het warm gekregen. Hij trekt zijn lange bruine jas uit en rolt hem op. Met twee riempjes maakt hij de opgerolde jas vast bovenop zijn rugtas. Hij zet de rugtas tegen een boom en gaat er zelf naast zitten. Uit de zijkant van de tas pakt hij een thermosfles en schenkt zich een